

HÒA HỢP HÒA GIẢI VÀ LÒNG THÙ HẬN

Chiến Tranh Việt Nam kết thúc vào ngày 30 tháng 4 năm 1975, cũng là ngày mà mọi người Việt Nam yêu chuộng tự do đã mất đi quê hương của mình. Đã 39 năm qua, nhiều người cho rằng trải qua một thời gian dài như thế, thù hận gì cũng qua đi, để chúng trôi vào quên lãng, hãy xóa bỏ lòng thù hận, để cùng nhau xây dựng lại quê hương. Lời kêu gọi mới nghe qua, làm cho lòng nhiều người cảm thấy bồi hồi, muốn góp một bàn tay của mình bằng kiến thức, bằng tài vật, mà bấy nhiêu năm nay mình đã tạo dựng nên. Có một thiểu số người đã làm như vậy, nhưng đa số dứt khoát chống lại đề nghị đó. Tại sao lại chống cái đề nghị có vẻ như yêu nước như thế?

Có rất nhiều lý do để chống lại:

- Về việc “hòa hợp, hòa giải dân tộc”:

Hòa hợp hòa giải thì phải là việc làm của cả hai phía: kẻ gây ra tội ác và người bị hại. Kẻ gây ra tội ác là “nhà cầm quyền cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam”. Những kẻ cầm quyền của chế độ, chưa một lần công khai nhận tội do họ gây ra cho cả người dân hai miền Nam, Bắc kể từ khi Hồ chí Minh, tên tay sai của quốc tế cộng sản chủ nghĩa, cướp chính quyền năm 1945 cho đến tận ngày tháng hôm nay, chúng chưa từng xin lỗi với những đồng bào Việt Nam đã bị bọn chúng gây cho cảnh nước mất, nhà tan, bị cướp đi tài sản, gây cho gia đình họ phải phân ly, những đứa con phải mất cha mẹ anh em, gia đình quỵn thuộc. Bỏ tù những công dân của Việt Nam Cộng Hòa trong những trại cải tạo trên toàn cõi Việt Nam, vô duyên cớ, vô pháp luật.

Kẻ gây nên tội ác đã không nhận tội, không xin tha thứ cho những tội lỗi của chúng đã làm, thì thử hỏi trên cõi đời này, có người bị hại nào chịu tha thứ cho những kẻ đã gây tội ác không biết hướng thiện đó?

Những người kêu gọi hòa hợp hòa giải với bạo quyền Việt cộng là những người không có óc, không có tim, hoặc là những tên cho rằng tiền bạc là trên hết, vì lợi ích tiền tài và quyền lực cá nhân mà quên đi cả lương tri, quên hết sĩ diện của một con người.

Hơn thế nữa, có một số người “không thèm” nghĩ đến dã tâm của bọn cầm quyền “nhà nước cộng hòa xã hội chủ nghĩa”, là những tên tay sai cho Trung cộng, sẵn lòng bán nước, bán dân để vinh thân phì gia. Họ đã viết những lá thư ngỏ, gửi cho bọn mãi quốc cầu vinh để yêu cầu này nọ, mà họ không biết rằng bọn tay sai Việt cộng, nhất cử nhất động của chúng, đều phải xin lệnh của Hoàng đế Trung cộng, mà Trung cộng đang thực hiện âm mưu xâm chiếm nước ta, thì đời nào chúng chịu cho Việt cộng thả lỏng sự kềm

kep người dân? Cho nên những bức thư này chỉ là những tờ giấy lộn, đã bị chúng coi là những tờ giấy quảng cáo, đã vạt vào sọt rác mất rồi. Không những uổng công phí sức mà còn làm hại đến danh dự của những nhà trí thức Việt Nam nữa.

Bản chất của những tên đảng viên đảng cộng sản là ngoan cố. Trong lịch sử của đảng cộng sản quốc tế, mấy ai nghe được, biết được, có tên cộng sản nào khi đang còn cầm quyền trong tay, biết hối lỗi, biết nhận tội, biết sửa sai bao giờ?

Đối với cộng sản, muốn chúng nghe theo, chỉ có một cách là chĩa súng vào đầu rồi RA LỆNH cho chúng, họa may chúng mới nghe theo, không có yêu cầu, không có năn nỉ y ôi gì được cả.

- Về lòng thù hận:

Nếu không ở trong hoàn cảnh có người thân bị giết, tài sản của gia đình, thân nhân bị cướp, bị giạt; nếu không bị cướp mất hết tài sản do mồ hôi nước mắt tạo dựng nên, bị đuổi đi vùng kinh tế mới trong vùng đồng hoang nắng cháy, trong rừng sâu nước độc, không cách gì để tìm kế sinh nhai; nếu không bị cầm tù trong những nhà tù trại cải tạo, bị sỉ nhục, bị hành hạ, bị bỏ đói, bị bắt làm trâu kéo cày, bị chia cách với cha mẹ, vợ, chồng, con cái, v.v. thì không thể nào hiểu nổi lòng căm thù của người bị hại đối với bọn đã tàn hại họ.

Đối với những người không bị rơi trong hoàn cảnh của những thống khổ kêu trời không thấu, kêu đất không nghe, thì nói những chữ: “quên đi hận thù” rất dễ dàng. Nhưng còn những người bị hại bị thống khổ thì không thể quên được.

Quên đi thù hận làm sao được khi mà những kẻ đã tàn hại mình vẫn còn đang ngất ngưỡng trên cao như ông hoàng, bà chúa?

Quên làm sao được khi những kẻ ác ôn còn đồ vẫn còn tiếp tục hành hạ đồng bào mình, thân nhân mình bằng luật rừng rú, qua những hành động tàn ác như những tên thổ phi?

Quên làm sao được khi những tên đầu trâu mặt ngựa trong bộ máy cầm quyền, làm tay sai cho ngoại bang Trung cộng, bán đất, bán biển, nhượng tài nguyên của Tổ Quốc Việt Nam cho đế quốc cộng sản Trung Hoa, coi dân mình như những tên nô lệ?

Quên làm sao được những tên đảng viên cộng sản mất gốc, không coi trọng luân thường đạo lý, bỏ đi tình nghĩa đồng bào, độc ác khát máu?

Quên sao được những tên cán bộ các cấp trong bộ máy cầm quyền của lũ vô thần cộng sản. Chúng đã vì quyền lợi ăn trên ngồi trốc, với lòng tham không đáy, đang cướp giạt tài sản của người dân vô tội. Tài sản của bọn chúng tính ra không thua gì tài sản của những tỷ phú Tây Phương. Những tài sản này là xương là máu của những người dân thấp

cổ bé miệng, là tiền hồi lộ, tham nhũng, bán tài sản của quốc gia mà ra. Bọn chúng là những tên TỬ BẢN ĐỒ có độc quyền sinh sát trong tay.

Quên làm sao được những người vì tranh đấu cho tự do, tranh đấu cho quyền làm người, tranh đấu cho sự công bằng trong xã hội, tranh đấu cho tự do tín ngưỡng, đã bị chúng đàn áp dã man, giam hãm hành hạ những người đòi hỏi quyền chính đáng cho dân tộc vào lao tù, bằng những luật lệ vô nhân tính, bất chấp cả lời phê phán của cộng đồng quốc tế?

Những căm hận này càng ngày càng chông chát, tạo nên một sức mạnh chẳng đặng đừng, không thể van cầu được nữa. người dân đang sống trong gọng kềm của nhà cầm quyền cộng sản Việt Nam, đã hiên ngang đứng lên đòi lại quyền làm người, quyền làm chủ đất nước thân yêu, đòi lại tài sản đất đai của mình đã bị nhà nước cưỡng đoạt, qua những cuộc biểu tình chống đối của dân oan, của thanh niên sinh viên, của những người còn quan tâm đến vận mệnh của Tổ Quốc.

Những người Việt Nam đang sống ở hải ngoại, đang đứng lên, dùng mọi phương tiện sẵn có, ủng hộ và tiếp tay với những đồng bào quốc nội đang nổi dậy chống lại bạo quyền Việt cộng, với mục đích giải thể chế độ độc tài, khát máu đang cầm quyền.

Trong số đồng bào hải ngoại đang đứng lên chống lại kẻ nội thù Việt cộng, và ngoại bang Trung cộng xâm lược, có hai thành phần: Người có thù hận và những người không có ân oán gì với Việt cộng.

Người có mối thù với Việt cộng là những thuyền nhân đã bị bọn Việt cộng ác hại, đày đọa, tài sản bị cướp giạt bởi những thủ đoạn bắt lương, bị nhốt trong những nhà tù khổ sai mà bọn Việt cộng gọi là trại cải tạo, hoặc thân nhân của họ đã bị bọn cách mạng sát nhân giết hại, hoặc những người đã bị những nỗi oan khiên không bút mực nào diễn tả cho hết, do bọn Việt cộng và bọn cách mạng ba mươi tạo nên.

Không những thế, những người chưa hề bị khốn khổ bởi Việt cộng, họ cũng đứng lên vạch mặt bọn dã thú đội lốt người mang tên Việt cộng. Những người này là ai?

Họ là những người vào thời điểm 30 tháng 4 năm 1975 mới vừa được năm ba tuổi, hoặc vẫn còn đang nằm trong bụng mẹ, hoặc được sanh ra trên đất khách quê người, chưa từng chịu đau đớn, đọa đày bởi cái lũ “cách mạng từ trong rừng chui ra”, chưa có ân oán gì với chúng. Cho nên trong lòng họ, không có thù oán gì với bọn Việt cộng cả. Nhưng tại sao họ quyết liệt đứng lên chống lại chúng? – Bởi vì LƯƠNG TÂM và TÌNH CẢM của một con người đang sống trong một xã hội văn minh, hưởng được mọi quyền tự do căn bản của con người và được tự làm chủ đời mình. Lương tâm của một người không thể ngồi yên nhìn đồng bào Việt Nam của mình, đang bị một bầy quỷ khát máu, mang danh là nhà “cầm quyền cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam”, mà thật ra là bọn buôn dân bán nước, tay sai cho bọn Trung cộng, đang bóp hầu siết họng người dân, tước hết mọi quyền làm

người, cướp đoạt tài sản của những người dân mà họ đã nhọc nhằn, gian khổ mới dành được, làm cho đời sống của những người dân thấp cổ bé miệng thua cả súc vật.

Những người trẻ tuổi này đã cùng nhau đứng lên chống lại bạo quyền không phải vì muốn trả thù (revenge), mà họ muốn đòi công lý, họ muốn trừng phạt (retribution) bọn người đã man đang đày đọa đồng bào của mình.

Bây giờ lại có vài tên tự gọi mình là trí thức, đã hợp xướng với bọn cầm quyền đảng và nhà nước Việt cộng, kêu gọi mọi người hãy quên đi hận thù, hãy hòa hợp hòa giải dân tộc. Trong khi đó, bọn Việt cộng vẫn còn đang trả thù, còn đang kỳ thị và trù ếm những người có liên hệ với chế độ Việt Nam Cộng Hòa, còn đang hành hạ những người cất vang tiếng nói, phản đối chế độ độc đảng độc tài cộng sản, phản đối cách cai trị của chúng, phản đối luật lệ rùng rú của chúng, phản đối nhà nước tay sai cho hán cộng, mà chúng chẳng cần hòa hợp hòa giải với họ, thì việc chúng đòi người khác tha thứ cho chúng, hợp tác với chúng là một điều nghịch lý, không tưởng.

Tóm lại, với cái nhà nước cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam, người ta không thể hòa hợp, hòa giải với chúng, mà chỉ có một cách duy nhất là cùng nhau đứng lên, lật đổ cái chế độ của bọn mọi rợ, đã man hơn cầm thú đó đi. Sức mạnh thúc đẩy tiềm lực vùng lên là do sự hận thù đã nung nấu triền miên, là do lương tâm và tình cảm của những con người không vị kỷ, không vì quyền lợi cá nhân, mà chỉ vì tình nghĩa ĐỒNG BÀO, vì ân sâu của TỔ QUỐC.

Lão Ngoan Đồng

Nguồn: Internet E-mail by Vũ Văn Chương chuyển
<http://www.lyhuong.net/uc/index.php/bandoc/3513-3513>

Đăng ngày Chúa Nhật, April 20, 2014
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQT/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, SĐND, QL-VNCH